

Indult, amnistia. No siguem carallots

written by Sebastià Sardiné | 21 de setembre de 2023

Doctors té l'església. D'indults i amnisties n'han parlat els catedràtics com el senyor Arbós "siempre negativo, nunca positivo"; en Nieva de forma constructiva; en Ridau per anar fent la viu viu; Rojo, i tants altres que han desgranat pros i contres. També els elefants renegaires de tot, Felipe Gonzalez, Guerra, Nuñez Feijóo i l'escaladora Ayuso –que el fotrà fora– afegint-hi ara el bram d'Aznar (aquell que concedí 1.400 indults), reforçat pels nous peperos Redondo i Leguina, ex-PSOE. En Juliana –que admiro– parla clar recordant-nos que Aznar havia anunciat mil vegades l'esmicolament de l'Espanya mesetària. Sobre el català, s'hi va lluir la catalana Meritxell Batet, i a l'Eurocambrà, l'altra Montserrat de cognom, i adlèters, torpedinant el català arreu, però, *keep kalm*, Espanya, si votem investidura, en pagarà els costos. Velles glòries i casta de tota mena, anuncien per enèsima vegada el desmembrament d'Espanya, com succeí amb Iugoslàvia, on l'espurna sèrbia ho encengué tot.

Un avís a navegants és la sentència del Poder Judicial condemnant en Buch i el mosso Escolà en un moment clau pels negociadors. En vindran altres ja que la transició és un miratge. La casta dirigent del PP o PSOE (el PSC ja no existeix, quina llàstima per en Pallach, Verde Aldea, Raventós i altres) s'empara en la inalterable Constitució que no s'adapta als temps, una Carta Magna que ho condiona tot, prohibint *de facto* l'independentisme quan proclama a l'article 2, la "indisoluble unidad de España", garantida per l'article 8, que atorga als militars el defensar-ne la integritat. L'article 92 prou parla de referèndums i consultes, però ens són negats als catalans, excepte que en ús de les seves facultats, el monarca afavorís la nostra nacionalitat històrica a protegir, segons l'article 56.1. Malauradament,

Catalunya, amb la LOAPA del 30/06/1982, després del 23F, va ser degradada a simple autonomia delegada, emperò, si el rei vol, a l'empara de l'article 62, lletra "i", pot promoure amnisties o perdons, però ca! Ja va parlar el 3 d'octubre de 2017. L'Estat té encara altres instruments, per si volgués fer-los servir, com l'article 10 de la Constitució que el sotmet a les normes de la Declaració Universal de Drets Humans i a altres tractats que emparen el dret a l'autodeterminació; també hi ha l'article 96.1 que sotmet el contingut de la Constitució Espanyola als tractats internacionals ratificats, vinculant a tots els poders de l'Estat, però ja veiem el cas que en fan, i el poc que en faran.

Què hi diu al respecte el Dret Internacional de la Unió Europea? Diu que Espanya ha d'aplicar el Dret de la Unió, però recordem que la UE és un club d'estats, amb interessos d'estat, liderada ara pel president interí d'Espanya, conjuntura tant positiva com negativa per a resoldre durant el seu mandat el cas dels catalans. Resoldre el cas no és qüestió de la testosterona espanyolista, sinó d'alta política. Si Pedro Sánchez continua sent president d'Espanya i de la UE, té una gran oportunitat a la Cumbre de Madrid prevista per aquest desembre on es tractarà sobre l'ampliació de la UE. Catalunya podria tenir-hi presència o no. Si som estat, ho tenim tot sense pidolar res. Pactant, seguirem sent súbdits. Aquesta és la diferència.

Sobre la *Realpolitik*, qui ara ens promet l'oro, el moro i les valls d'Andorra, sigui PP, sigui PSOE (Ylla, Iceta, Zaragoza i tants altres inclosos), res faran, ni ara, ni després, per no voler passar a la història com aquells que durant el seu mandat, es va esparracar la seva Espanya, quedant la pell de brau reduïda a una residual Castella, sola com Sèrbia. Aquest raonament, més que cap altre, és al meu entendre el que els infon una por històrica, por política, por electoral, d'aquí l'encara vigent "A por ellos" del *deep state*.

El del bigoti afaitat proposa ara una croada, el qui és espòs

de la del “cafelito o café con leche”, que promocionen Madrid com a melic del món, on tot s’hi gestiona: els fons reservats, la policia patriòtica, infiltrats, el Pegasus fiscalitzant-nos, el *catalangate*, les investigacions policial prospectives, la fiscalia. Tot s’hi val si és per preservar la unitat d’un regne que fa figa, abduint Madrid a tot aquell que s’hi trasllada. Maragall! Espanya no escolta. Només executa, ordres és clar.

Històricament Madrid no ha complert mai cap de les promeses fetes a Catalunya, més aviat ens ha martiritzat sempre a pessics, estrangulant-nos, però no ofegant-nos, aprovant lleis restrictives de llengua i cultura. Posats a fer, jo voldria a Catalunya un 75% de funcionaris, jutges, advocats de l’estat, fiscals, instruccions, sentències, cadenes de TV, anuncis, publicacions... catalans i en català, a canvi del 25% de l’escolarització en castellà que s’exigeix. Som nacionalitat històrica i tot i així l’Estat ens extorsiona al dotar-nos de pressupostos eixuts que en gran part no executen, amb un dèficit endèmic anual (enguany de 22.000 milions d’euros) que no recuperarem mai, com no sigui en el repartiment d’actius-passius *post* proclamació efectiva de la República catalana que venim reclamant en tots els Onze de Setembre, mentre els nostres dirigents polítics van fent l’orni. MHP Puigdemont, nosaltres som el banc.

Els partits saben tots d’antuvi que les promeses reflectides en qualsevol document a signar amb el poder fàctic seran paper mullat. El president Sánchez no esberlarà amb el seu fer d’home d’estat, les prerrogatives oligàrquiques de la casta política, funcional i administrativa de Madrid, com sí va fer el nostre rei en Pere III, el del punyilet, que va acabar amb els «Privilegis de la Unió» de la noblesa de llavors (el 1348), sent nomenat després per gestionar la nostra independència i constitucions el primer president de la Generalitat de Catalunya, Berenguer de Cruïlles. Ara n’és el MPH Pere Aragonès que torna a conxorxar-se amb la mateixa

casta de llavors i ara, contravenint al seu homònim Pere III.
Via fora!

Malfiem-nos que un govern provisional aprovi instruments d'amnistia i lleis que possibilitin l'exercici de l'autodeterminació. Prevaldran, una hora o altra, els interessos d'estat, actuant la resta de poders a l'ombra de la "indisoluble unidad de la nación española", unitat que no ha existit mai però que la venen i imposen com a tal en els llibres d'història, en el Consejo de Estado, en La Real Acadèmia i en els Instituts Cervantes, on es fiscalitza el català.

Ciutadans que transversalment votàrem el 1-0 i el 21-D del 2017, que assistim amb ganes o sense, desil·lusionats o no, -socialistes catalans inclosos- a totes les manifestacions dels onze de setembre, diem als polítics de l'esparracat 52%, que si us plau, no esmercin esforços inútils en voler canviar a una Espanya que no vol ser canviada i que encara clama "Santiago, cierra España" o pels de Sumar, "antes roja que rota".

Advertim que tot i que s'aprovin amnisties o lleis de referèndums, no s'executaran mai, ja ens ha avisat el Poder Judicial, el militar, el mediàtic i l'oligàrquic. Entre tots ho impugnaran tot, patint els catalans en el mentrestant tot tipus de menysteniments inimaginables. Per a què? Per a res. Que s'ho facin! Que han de repetir eleccions? Que les repeteixin. Si ho fan, tindrem més temps per a reorganitzar-nos, anant plegats a eleccions, en una forma o altra, o a l'entorn d'una llista unitària o cívica, si els partits obsolets es mantenen en els seus tretze. En les darreres eleccions els varem castigar. Seguim parlant clar en les manifestacions, emparats per aquell nostre vot del 1r d'octubre de 2017. Que sou sords? Si volem sortir-nos-en, cal forçar l'aixecament de la suspensió de la República Catalana i defensar-la a ultrança, pacíficament i democràtica, com ja varem fer però els polítics la varen avortar. Si executem la

independència pagarem el tràngol, –tot té un preu– però ens sortirà més econòmic que no pas el transitar per un llim de foscors, de més detencions, de plets, de submissions i de preus a pagar –prou hem pagat ja– per amnisties que mai ningú ens donarà de franc. Vist que a l'hora de carregar contra Catalunya, tots són un, actuals dirigent del PSC inclosos, i l'ex-MHP Montilla? Tot aquest infern ens el podrem estalviar, si a l'empara del Dret de Gens fem efectiva la República, *erga homnes*, com regula la nostra Llei de Transitorietat, i sinó, perdent bous i esquelles, val més ser província i conformar-nos com carallots, enterrant a Maragalls, Esprius, Martí Pol, i amb ells tota esperança, segurs que la nostra llengua i cultura mai més s'ensenyarà a les escoles. La finestra d'oportunitat és oberta. *Tempus fugit*.